

Kim Duyacak

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 10 Şubat 2017

Üşümüşlüğün coğrafyası,
Teyit edilen badirelere sığınan insandan
Geride kalan onca endamlı yalan.
Sevmelerin celbi,
Temkinli yürek,
Taammüden ölüme sebebiyet veren
Vicdan katilleri.

Emin ellerde olmalıydık oysa
Lakin tutunamadık birbirimize.
Sükûtun arzusunda hayli zaman,
Aman verdiğimiz mi yalan?
Hâşâ, Rabbim:
Affeyle bizleri,
Hutbesinde ayrılığın
Suretlerimiz kazılı gizli yalanlarımıza.

İklimleri yoluyorum serkeş bir tınıda;
Duyulmazlığımın mucidi yalnız telaşlarım
Yine düne dair yine sonraların girdap bellediği
Hüzün yakamda es geçtiğim nefret bellenen
Bellekte kaykılmış kafiyelerin de boyutsuzluğu
Bin bir heceden mütevellit aykırılıklarına
Toz konduramazken
Ayağa kalkmış biteviye yüreğin isyanları.

Öykünmekle iştiğalim:
Geçkin şiirlerin şişkin dizelerinde,
Sefa düşkününü bir matem özleminde
Hayli beylik bir tümceye esirim.

Esmeler sığmalı oysa
Sığındığım rahmetin şifresine vakıf güncemde
Serdiğim güncemin rahledeki şifası.
Sıdkı sıyrılmış aşklara ikramı belki de meleklerin,

Çatık kaşlı imgelerin de ihaneti zahir:
Hani çözüldüğüm dizelerde,
Yalıtılmışlığımın esaretinden sızan,
Yevmiyesi bu günkü ruh halimin
Yine aşkın niyazında kala kalmışlığım.

Emsallerini arıyorum ben gibilerin:
Sessiz söz öbekleri asılı kara delikte,
Niyaz bellediğim güftelere sığdırma telaşı yine
Varlığın beyit beyit asıldığı darağacından ırak
Tutsam da benliği
Kim duyacak söyle, kim duyacak?